CU CELE MAI BUNE URĂRI

— „Sending the Very Best” 1970 – *de Edward Bryant*

Traducerea: Tudor Beuşan

Anul dispariţiei diatomeelor şi cu atâţia morţi din cauza foametei de-abia începuse, când am simţit brusc absenţa iubitei mele şi m-am hotărât să-i trimit o felicitare. În felul acesta, m-am trezit într-o prăvălioară pe bulevardul Wilshire, cu emblema «Marcaj de calitate» încastrată vizibil deasupra uşii.

„Cu ce vi putem servi, domnule!” Nu reuşeam să-l văd prea bine pe vânzitor, dar tonul îi era respectuos.

„O felicitare, vă rog”.

„Aveţi în vedere o ocazie anume domnule?”

I-am explicat.

„Foarte bine. Pe aici, vă rog”.

Ne-am oprit înaintea rafturilor din plasă de sârmă emailată în negru.

„Proiecţii holografice în mişcare, domnule. Sunet stereo pe şaisprezece canale. Stimulare senzorială completă. Replay infinit”.

«Impresionant” am spus. „Asta-i tot ce aveţi mai bun?”

„Numai calitate superioară, domnule”.

M-am întins spre vedere.

„Poate aţi dori să-i examinaţi scenariul”, zise vânzătorul întinzându-mi o EULITANIE: Harpista Aproape Eoliană.

Sus pe coasta muntelui

Ceaunul dimineţii clocoteşte în spatele arborilor. Soarele şterge contururile siluetei străinului ce păşeşte în luminiş. El se apropie de bătrânul care dăltuieşte cuvinte în blocul de granit.

Sus pe coasta muntelui un cal nechează

„Este îngropată aici?” întreabă străinul.

„Nu”, îi răspunde bătrânul pe deasupra bărbii albe şi asimetrice. „Ceea ce vezi poate fi numit cenotaf. Ca orice bun vulcan, Inyan Cara a fost consumată de foc. Ea e cenuşă, călărind vântul şi împrăştiindu-se neanunţată peste Irlanda, sau poate Grecia”.

Sus pe coasta muntelui un cal nechează, apoi dispare

„Irlanda”. Străinul gândeşte cu voce tare. „Grecia. Şi n-o să vină înapoi?”

„Nu. În afară de cazul că încercăm să-i împiedicăm reîntoarcerea”.

Sus pe coasta muntelui un cal nechează, apoi dispare în pădure

„Ţi-o aminteşti bine?” întreabă străinul.

„Mi-aduc aminte”. Ochii stinşi ai sculptorului privesc în gol. „Iubea dansul şi înotul. Da, iubea…”

„Daa, zice străinul, zâmbind strâmb.

Sus pe coasta muntelui, un cal nechează, apoi dispare în pădure; sunetul

Străinul râde de bătrânul sculptor, dar râsul lui e blând. „Nu eşti chiar original, bătrâne”. Face o pauză. „Dar furi din surse inatacabile. Şi eu fur”, spune străinul, gânditor. Apoi oftează. „De câte ori n-am ajutat-o să-şi smulgă spini din carne…!”

Sus pe creasta muntelui an cal nechează, apoi dispare în pădure; sunetul, ecou spectral

Bătrânul continuă să cioplească în piatră în timp ce străinul vorbeşte: „Pe vremuri, o copleşeam cu complimente. Apoi mi-am dat seama că greşeala mea a fost să o subestimez tot timpul”.

Sus pe culmea muntelui un cal nechează, apoi dispare în pădure; sunetul, ecou spectral, se îndepărtează galopând

„Gata”. Bătrânul lasă dalta, obosit. Inscripţia este completă:

Leoaica Domnului

Vocea vine de pretutindeni şi de nicăieri, făcându-l atât pe străin, cât şi pe bătrânul sculptor, să zâmbească:

„Nu-s o blestemată de mâţă!”

Sus pe coasta muntelui un cal nechează, apoi dispare în pădure; sunetul, ecou spectral, se îndepărtează galopând în vânt.

„O iau”, i-am spus vânzătorului.

[*Originally published in „New Worlds” Jan ’70*]